

22-08-2018

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

**"মৰমৰ সন্তানসকল - তোমালোকে এতিয়া তিনিআলিত থিয় হৈ আছা, এফালে হৈছে দুখধাম, দ্বিতীয়ফালে শান্তিধাম
আৰু তৃতীয়ফালে সুখধাম, এতিয়া বিচাৰ কৰা আমি কোনফালে যাম"**

*প্ৰশ্ন:- কি নিশ্চয়ৰ আধাৰত তোমালোক সন্তানসকল সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকিব পাৰা?

*উত্তৰ:-প্ৰথমতে নিশ্চয় থকা উচিত যে আমি কাৰ হৈছো! পিতাৰ হ'বলৈ কোনো বেদ-শাস্ত্ৰ আদি কিতাপ পঢ়াৰ দৰকাৰ নাই। দ্বিতীয়তে নিশ্চয় থকা উচিত যে আমাৰ কূল সকলোতকৈ উচ্চ দেৱতা কূল – এইটো স্মৃতিৰে গোটেই চক্ৰ স্মৃতিলৈ আহি যাব। পিতা আৰু চক্ৰৰ স্মৃতিত থাকোতাসকল সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকিব।

*গীত:- কোনোবাই মোক আপোন কৰি... (কিসী নে অপনা বনাকে মুঝকো...)

ওঁম্ শান্তি। তোমালোক সন্তানসকলৰ প্ৰথমে সুখানুভূতি হয় যে আমি কাৰ হৈছো! এনেকৈ নকওঁ যে আমি গুৰু হৈছো। হ'ব লাগে পিতাৰ। শৰীৰ এৰি পুনৰ পিতাৰ হ'বলগা হয়। ইয়াতো পিতাৰ হ'ব লাগে। বেদ-শাস্ত্ৰ আদি একোৰে দৰকাৰ নাই। সন্তান জন্ম হ'লে পিতাই জানে এওঁ মোক সম্পত্তিৰ মালিক। সম্বন্ধৰ কথা। তোমালোক সন্তানসকলেও জানা যে আমি প্ৰকৃততে প্ৰথমতে পাৰলৌকিক পিতা শিৱবাবাৰ সন্তান। প্ৰথমতে আমি আত্মা, পাছত আমি শৰীৰ পাওঁ। তোমালোকৰ শৰীৰতো আছে। এতিয়া তোমালোকে বেহদৰ পিতাক পাইছা। তেওঁ আহি নিজৰ পৰিচয় দিছে। তোমালোকে কোৱা – বাবা, আমি আপোনাৰ আৰু আন কোনো সম্বন্ধ নাই। পিতাৰ সন্তান হৈছা। এওঁ কয় – মই কোনো গুৰু-গোসাঁই নহওঁ। ফলকতো ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰীসকলৰ নাম লিখা হৈছে তেন্তে নিশ্চয় পিতাও থাকিব। তোমালোকে লিখা যে আমি ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী। এয়া সম্বন্ধ নহ'ল জানো। মাঁ-পিতাৰ সম্বন্ধ থকা উচিত। গোৱাও হয় – তুমি মাতা-পিতা, আমি তোমাৰ সন্তান... আত্মাৰ যেন সেয়া অবিনাশী স্মৃতি। আমি যেতিয়া আপোনাৰ সন্তান হ'ম তেতিয়া আমি উত্তৰাধিকাৰ ল'ম। এতিয়া তোমালোকে জানিছা আমি মাতা-পিতাৰ হৈছো। আমি শিৱবাবাৰ সন্তান হওঁ গতিকে নিশ্চয় পিতা আৰু উত্তৰাধিকাৰ স্মৃতিলৈ আহে। তোমালোকক কোনো কিতাপ আদি পঢ়োৱা নহয়, তোমালোকক কেৱল নিশ্চয় কৰোৱা হয়। পিতাৰ হৈছা যেতিয়া এতিয়া তেওঁক স্মৰণ কৰা।

পিতাই কয় – মোক স্মৰণ কৰিলে তোমালোক এনেকুৱা (লক্ষ্মী-নাৰায়ণ) হৈ যাবা। কিমান সহজ কথা। বুদ্ধি বিশাল হোৱা উচিত নহয় জানো। অন্যতো একোৱে নুবুজায় কেৱল নিজৰ কূলৰ কথা শুনায়ে কেনেকৈ আমি ৪৪ৰ চক্ৰলৈ আহো। বাকী বেদ-শাস্ত্ৰ আদি পঢ়াৰ পৰাও তোমালোকক মুক্ত কৰে। পিতাকে স্মৰণ কৰি থাকিব লাগে। এয়াও বুদ্ধিত আছে যে সৃষ্টি চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে? ইয়াৰ আদি-মধ্য-অন্তক জনা বাবেই তোমালোক উচ্চতকৈও উচ্চ হোৱা। স্বৰ্গৰ মালিক হোৱা। তোমালোকক চিৰদিনৰ বাবে হৰ্ষিতমুখৰ কৰি তোলো। কিমান সহজ কথা। কিন্তু তথাপিও পাহৰি যোৱা। ইয়াৰ কাৰণ কি? মাঁ-পিতাক সন্তানসকলে কেতিয়াও নাপাহৰে। পিতা আৰু প্ৰাপ্তিক স্মৰণ কৰা তেতিয়া সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকিব। যেতিয়া কিবা দুখ হয় তেতিয়া পিতাকে মনত পেলায়। নিশ্চয় পিতাই সুখ দিয়ে। কোনোবাই দুখ দিলে কোৱা – হয় বাবা, হয় ভগৱান। প্ৰতিটো জন্মতে হয় হয় কৰি আহিছা। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলক একেবাৰে সহজকৈ বুজায়। তোমালোক স্বাস্থ্যবান নহ'লেও, যিমানেই বেমাৰ নহওঁক তথাপিও তোমালোকে সেৱা কৰিব পাৰা। যেনেকৈ মানুহৰ বেমাৰ হ'লে কয় ৰাম-ৰাম বুলি কোৱা। তোমালোকেও বেমাৰী অৱস্থাতো অন্যক কোৱা –

শিৱবাবাক স্মৰণ কৰা। অন্যকো নিশ্চয় শিৱবাবাৰ স্মৃতিত থাকিবলৈ সোঁৱৰাই দিব লাগে। মৃতপ্ৰায় অৱস্থাতো তোমালোকে এই জ্ঞান আনক দিব পাৰা। তোমালোক পৰমাত্মাৰ সন্তান, তেওঁক স্মৰণ কৰা। শিৱবাবা বেহদৰ পিতা, উত্তৰাধিকাৰ তেৱেঁই দিব। সেৱাৰ চখ থাকিলে মৰাৰ সময়তো আনক জ্ঞান দিব। এনেকুৱা নহয় যে হস্পিতালত পৰি থাকিলে মুখ বন্ধ হৈ যাব। মুখেৰে কিবা কিবি ওলাই থাকিব লাগে। কিমান ভাল অৱস্থা হ'ব লাগে। বেমাৰী অৱস্থাতো বহুত ভাল সেৱা কৰিব পাৰা। মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় আহিলে তেওঁলোককো ক'বা পৰমাত্মাক স্মৰণ কৰা। তেৱেঁই সকলোৰে ৰক্ষক সেয়েহে শিৱবাবাক স্মৰণ কৰা। তেওঁ এজনেই। উত্তৰাধিকাৰো সকলোৱে এজনৰ পৰাই পায়। লৌকিক সম্বন্ধত উত্তৰাধিকাৰ পুৰুষেহে লাভ কৰে। কন্যা হৈছেই 100 ব্ৰাহ্মণতকৈও উত্তম। পৱিত্ৰ থকাজনক দান দিয়া হয়। তোমালোক কন্যাসকল সকলোতকৈ পৱিত্ৰ সেয়েহে কোৱা হয় – মই মোৰ কন্যাক দান কৰিছো। সেয়া মহান দান বুলি ভাবে। প্ৰকৃততে সেয়া কোনো দান নহয়। দানতো এতিয়া তোমালোকে কৰা। তোমালোকে কোৱা – মই নিজৰ কন্যাক স্বৰ্গৰ মহাৰাণী বনাবলৈ শিৱবাবাক দি দিছো। কিন্তু কন্যাও এনেকুৱা পঢ়া-লিখা হ'ব লাগে, নিজৰ দৈৱী কূলৰ হ'ব লাগে যাতে বুজালে তৎক্ষণাত্ বুজি পায়। সেৱাধাৰী হ'ব লাগে। সৰু সৰু শিশুকতো চম্ভালিব নালাগে। কাৰোবাক বুজোৱাতো অতি সহজ যে শিৱবাবা হৈছে তোমালোকৰ বেহদৰ পিতা। চিত্ৰ সন্মুখত আছে। চোৱা, এওঁলোকে এনেকৈ সত্যযুগৰ উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছে। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণে স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ কেনেকৈ পালে? কিমান সহজ কথা সেইবাবে বাবাই ডাঙৰ চিত্ৰও বনাই আছে। এতিয়া এই নাটকৰ যৱনিকা হ'ব। আমি 84 জন্মৰ চৰিত্ৰ ৰূপায়ণ কৰিলো, এতিয়া বাবাৰ ওচৰলৈ উভতি যাম পুনৰ নতুন দুনিয়ালৈ আহিম। আমাৰ বাবা নতুন দুনিয়াৰ ৰচয়িতা, আমাক তাৰ মালিক বনায়। তোমালোককো ৰাস্তা দেখুৱাই দিওঁ যে বেহদৰ পিতাৰ পৰা চিৰদিনৰ বাবে সুখৰ অধিকাৰ তোমালোকে কেনেকৈ প্ৰাপ্ত কৰিব? প্ৰথমতে বুজোৱা – মই আত্মা হওঁ। মই আত্মাই খাওঁ, মই আত্মাই চলন-ফুৰণ কৰোঁ। ইয়াৰ বাবে বহুত ভাল অভ্যাসৰ দৰকাৰ। দেহ-অভিমান নোহোৱা হৈ যাব লাগে, দেহ-অভিমানীসকলৰ লৌকিক সম্বন্ধ স্মৃতিলৈ আহিব। দেহী (আত্মা) অভিমানীসকলৰ পাৰলৌকিক পিতাহে স্মৃতিলৈ আহিব। উঠোতে-বহোতে-চলোতে এইটো বুদ্ধিত ৰাখিব লাগে – মই আত্মা হওঁ। পিতাৰ মতত চলিব লাগে। শিৱবাবাই মত দি আছে – নিজকে আত্মা বুলি ভাবা। মেহনত কৰিব লাগে। স্বৰ্গৰ অংশীদাৰতো হ'বাই। কিন্তু অলপতে সন্তুষ্ট হৈ নাযাবা। স্বৰ্গলৈতো যাবাই, কিন্তু দৃঢ় প্ৰকৃত সন্তান হোৱা। প্ৰকৃত সন্তান তেওঁলোকক কোৱা হয় যিয়ে বাপদাদাক স্মৰণ কৰে। অন্য কিবা স্মৃতিলৈ আহিলে তেওঁ সতীয়া হৈ যায়। বহুত আছে যাৰ দুয়োফালৰ স্মৃতি আহি থাকে। এই পিতা হৈছে অবিনাশী স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ দিওঁতা। এয়াও কূল, সেয়াও কূল। তাৰ পৰাতো দুখেই পোৱা যায়। বাকী অলপ সময়ৰ ক্ষণভংগৰ সুখৰ অধিকাৰ পোৱা যায়। এতিয়া বুদ্ধিৰে বিচাৰ কৰিব লাগে – আমি কোনফালে গৈ আছো আৰু কোনফালে যাম? লৌকিকৰ ফালে নে পাৰলৌকিকৰ ফালে? বুদ্ধিয়ে কয় – কিয়নো আমি পাৰলৌকিক পিতাৰ হৈ স্বৰ্গৰ ফালে নাযাওঁ? লৌকিক সম্বন্ধৰ পৰা জীৱিত অৱস্থাতে মৰি যাব লাগে। পাৰলৌকিক পিতাৰ হ'লে স্বৰ্গৰ মালিক হ'বা। ইয়াততো নৰকৰ মালিক হোৱা। এতিয়া আত্মাই কয় – বুদ্ধিক কোনফালে লগাওঁ। নিজৰ শান্তিধাম, সুখধামলৈ যাওঁ নে এইফালে যাওঁ। আচলতে 'এইফালে যাওঁ...' এয়া বুদ্ধিলৈ আহিবই নালাগে। ইয়াততো জন্ম-জন্মান্তৰ আছা। এতিয়াতো আমি পাৰলৌকিক পিতাক কেতিয়াও এৰি নিদিওঁ।

ইয়াত তোমালোক সন্তানসকল সন্মুখত বহি আছা। তোমালোকৰ কোনো লৌকিক সম্বন্ধ নাই। বুদ্ধিয়ে কয় – আমিহে বাবাৰ লগত মুক্তিধাম-শান্তিধামলৈ যাম। ৰাতিপুৱা উঠি এনেকৈ বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিব লাগে। বিচাৰ সাগৰ মন্থনত বহিলে বৰ মজা লাগিব। এতিয়া কোনফালে যোৱা উচিত? নৰকৰ ফালেনো কিয় যাওঁ? এই মায়াই বহুত ছলনা কৰে। এতিয়াতো তোমালোকৰ সন্মুখত লক্ষ্য-উদ্দেশ্য আছে। এতিয়া তোমালোকে দাঁতিত আছা, জানিছা যে এফালে দুখেই

দুখ, আনফালে 21 জন্মৰ কাৰণে সুখ। পিতাই কয় – মোক স্মৰণ কৰা, কিয়নো মোৰ ওচৰলৈ আহিব লাগিব। মায়াই কয় – দুনিয়াৰ ফালে যোৱা। কোনফালে যাওঁ? ৰাস্তাতো পাই গৈছা। এফালে স্বৰ্গলৈ যোৱাৰ ৰাস্তা, আনফালে নৰকলৈ যোৱাৰ ৰাস্তা। তিনিআলি (টি-জংশন) থাকে নহয়নে। তিনিটা ৰাস্তা লগ হ'লে তিনিআলি হয়। এতিয়া আমি কোনফালে যাম? এটা ৰাস্তা হৈছে মুক্তিৰ, এটা ৰাস্তা জীৱনমুক্তিৰ আৰু আনটো নৰকৰ। যেনেকৈ তিনিখন নদীৰ সংগম হয়। তিনিখন নগৰী। এখন নগৰীত আমি আছো। তিনিআলিৰ উদাহৰণ বহুত ভাল। এতিয়া কোনফালে যাওঁ? নৰকৰতো বিনাশ হ'বই। ইয়াত দুখ বহুত। এতিয়া আমি তিনিআলিত থিয় হৈ আছো। পিছলৈতো নাযাওঁ।

দুখৰ ৰাস্তাৰ পৰা উলিয়াই বাবাই আমাক তিনিআলিত থিয় কৰাইছে। দুখধামৰ ৰাস্তাৰেতো তোমালোকে জন্ম-জন্মান্তৰ পাৰ হৈ আহিছা। এতিয়া বুদ্ধিয়ে কয় - মুক্তি-জীৱনমুক্তিৰ ফালে যাওঁ। মুক্তিধামততো চিৰদিনৰ বাবে বহিব নালাগে। এনেকুৱা নহয়, আমি অভিনয় কৰাৰ পৰা মুক্ত হৈ যাম আৰু নাহিমই। অভিনয় কৰাৰ পৰা মুক্ত হ'ব নোৱাৰি। ড্ৰামা (নাটক) অনুসৰি নিশ্চয় আহিবাই। পুনৰ ম'হৰ নিচিনাকৈ মৰিবা। যিমান দুখ দেখিছা তেন্তে আকৌ সিমান সুখো দেখিবা। বাবাই ড্ৰামাৰ ওজনো ঠিকে ৰাখিছে, যাৰ অলপ ভূমিকা আছে, এক-দুই জন্মৰ বাবে আহিল, তেওঁলোক গ'ল। এতিয়া তোমালোকে তিনিআলিত থিয় হৈ আছা। সেয়া শান্তিধাম, সেয়া সুখধাম। যদি শান্তিধামলৈ যাব বিচৰা তেনেহ'লে শান্তিধামক স্মৰণ কৰি থাকা। মুক্তিকতো স্মৰণ কৰিবই লাগিব। পিছত অহাসকলে মুক্তিধামত বেছি সময় থকা বাবে মুক্তিধামেই বেছিকৈ স্মৃতিলৈ আহিব। তোমালোকৰ জীৱনমুক্তিধাম স্মৃতিলৈ আহে। স্বৰ্গলৈ আমি সোনকালে যাওঁ। তেওঁলোকে বিচাৰে আমি মুক্তিত থাকোঁ। অচ্ছা, পিতাক স্মৰণ কৰি থাকা, তাতেই কল্যাণ। যদি নিৰ্বাণধামত থাকিব বিচাৰে, সুখধামলৈ আহিব নিবিচাৰে তেনেহ'লে ইয়াৰ দ্বাৰা বুজা যায় যে, এওঁৰ ভূমিকা নাই। তোমালোকতো সুখধামলৈ যোৱা তিনিআলিত থিয় হৈ আছা। পুৰুষাৰ্থ কৰিছা।

মনুষ্যই তোমালোকৰ সঁচা যোগ পছন্দ কৰিব। অচ্ছা, পিতাক স্মৰণ কৰি থাকা। চক্ৰকো স্মৰণ কৰাৰ দৰকাৰ নাই। এই জ্ঞান সকলো ধৰ্মাৱলম্বীৰ বাবে। বুজি পায় যে ড্ৰামা অনুসৰি যিসকলে যিমান লৈছে তেওঁলোকেই আহি নিজৰ পদ ল'ব। মুক্তিধামলৈ যাব বিচৰা যদি পিতাক স্মৰণ কৰা। যদি বিচৰা আমি সদায় সুখী হৈ থাকো তেনেহ'লে তাত শান্তিও আছে, সুখো আছে। যিয়ে যিফলৰ হ'ব তেওঁলোকে সেই অধিকাৰ ল'ব লাগে। সকলোৰে মুক্তি-জীৱনমুক্তি দাতাতো পিতাই হয়। এক-দুই জন্ম ল'বলগীয়াসকলে তাতেই সুখো দেখিব, দুখো দেখিব। যেনেকৈ ম'হ আহিল আৰু গ'ল। সেয়া কোনো অমূল্য জীৱন বুলি কোৱা নহয়। তোমালোকতো সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকোতা হোৱা। তোমালোকে লাইট-হাউচ (আলোকস্তম্ভ) হৈ থিয় হৈ আছা। দুয়োটা ৰাস্তা দেখুৱাব পাৰা। মুক্তিধামলৈ যাব পাৰা অথবা মুক্তি-জীৱনমুক্তি দুয়োটাকে স্মৰণ কৰিব পাৰা। ইয়াৰ বাবে শাস্ত্ৰ আদি পঢ়াৰ কোনো দৰকাৰ নাই। কুমাৰীসকলৰ বাবে বহুত সহজ কিয়নো চিৰি বগোৱা নাই। সৰুকালতে পঢ়িবলৈ ভাল কিয়নো বুদ্ধি ভাল হৈ থাকে। কাৰো কথা স্মৃতিলৈ নাহে। তোমালোক সকলো কুমাৰী, তোমালোকে আন একো কৰিব নালাগে, কেৱল পঢ়াত লাগি যোৱা, বচ, নাও পাৰ হৈ যাব। এই কথাবোৰ বেহদৰ পিতাইহে বুজায় যিয়ে আমাক স্বৰ্গৰ মালিক বনায়। চিত্ৰও আছে, আমি এনেকুৱা হ'ব লাগে। পিতাই কয় – এই পঢ়াৰ দ্বাৰা তোমালোক দেৱতা হ'বগৈ। এতিয়া এই খেল পূৰা হ'ব। মনুষ্যতো ঘোৰ অন্ধকাৰত পৰি আছে। এতিয়া তোমালোক আলোকত আছা। পিতাই আহি টোপনিৰ পৰা জগালে। এয়া বুদ্ধিক, আত্মাক জগোৱা হয়। পিতাই আহি জগায় – জাগা, সুখধামৰ কাৰণে পুৰুষাৰ্থ কৰা। যিসকল তোমালোকৰ কূলৰ হ'ব তেওঁলোকে আহি থাকিব, বুদ্ধি হৈ গৈ থাকিব। তোমালোকৰ প্ৰজা কিমান হ'ল, সেয়া তোমালোকে হিচাপ কৰিব পাৰানে? নোৱাৰা। কোনোৱে কিমান শুনে, কোনোৱে অলপ শুনি গুচি যায়। হিচাপ জানো উলিয়াব পাৰিবা। ডাঙৰ মালা, সৰু মালা,

ধনবান, প্রজা কেনেকৈ হয়, কোন হয়, সেয়া সকলো বুদ্ধিত আছে। মুখ্য সূৰ্যবংশী মহাৰজা-মহাৰাণী কোন হ'ব, আকৌ চন্দ্ৰবংশী কোন হ'ব, কিমান প্রজা হ'ব – এই সকলো কথা ইয়াত শুনোৱা হয়। গোটেই বৃক্ষ অথবা সকলো ধৰ্মৰ চক্ৰৰ মাজৰ পৰা ঠাল-ঠেঙুলি, পাত আদি ওলায়, এতিয়াও পাত ওলাই আছে। সেই নিৰাকাৰী দুনিয়া একেবাৰে খালী হৈ যাব। তাৰ পাছত বিনাশ হ'ব। ডাঙৰ যুদ্ধত কৌটি কৌটি মৰে, অগণন। ইয়াততো কিমান খালাচ হ'ব। বাকী অলপ সংখ্যক আহি সত্যযুগত ৰাজ্য কৰিব। এতিয়াতো কিমান মনুষ্য। ইমান খাদ্য বস্তুৱেই নাই।

তোমালোক সন্তানসকলে জানা – বাবা আহেই সংগমত। পিতাই বুজায় – সন্তানসকল, শৰীৰ নিৰ্বাহৰ অৰ্থে কৰ্মতো কৰিবই লাগিব। প্ৰতিটো কথাতে ৰায় লৈ থাকা। প্ৰত্যেকৰে হিচাপ-নিকাচ নিজৰ নিজৰ। অবিনাশী সাজৰ (শল্যচিকিৎসক) পৰা শ্ৰীমত লৈ থাকা। সকলোকে নিজৰ-নিজৰ ঔষধ দিব। বুজোৱা হয় – এইখন দুনিয়া খালাচ হওঁ হওঁ। এতিয়া পিতাক স্মৰণ কৰিলে নাও পাৰ হৈ যাব। পিতা আহিছেই নৰকৰ বিনাশ কৰি স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰিবলৈ। আমি তোমালোককো ৰায় দিওঁ, শ্ৰী শ্ৰীৰ পৰা পোৱা শ্ৰীমত আমি তোমালোককো দিওঁ। পিতাই কয় – মোক স্মৰণ কৰিলে তোমালোক স্বৰ্গৰ মালিক হ'বা। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) সেৱাৰ চখ থাকিব লাগে। বেমাৰ হ'লেও পিতাৰ স্মৃতিত থাকিব লাগে আৰু আনকো সোঁৱৰাই দিব লাগে। মুখেৰে জ্ঞান দান কৰি থাকিব লাগে।
- (2) প্ৰকৃত সন্তান হ'ব লাগে অৰ্থাৎ এজন পিতাৰে স্মৃতিত থাকিব লাগে। ৰাতিপুৱা উঠি বিচাৰ সাগৰ মন্ত্ৰন কৰিব লাগে। অন্য একোৱেই যাতে স্মৃতিলৈ নাহে।

*বৰদান:- স্নেহ আৰু ভাৱনাৰ বন্ধনত ভগৱানকো বান্ধি লওঁতা গায়ন যোগ্য হোৱা।

ভক্তি মাৰ্গত গায়ন আছে যে গোপিনীসকলে ভগৱানকো বন্ধনেৰে বান্ধি পেলাইছিল। এয়া হৈছে স্নেহ আৰু ভাৱনাৰ বন্ধন, যিটো চৰিত্ৰৰ ৰূপত গায়ন কৰা হয়। তোমালোক সন্তানসকলে এই সময়ত বেহদৰ কল্প বৃক্ষত স্নেহ আৰু ভাৱনাৰ ৰছীৰে পিতাকো বান্ধি পেলোৱা, ইয়াৰেই গায়ন ভক্তি মাৰ্গত চলে। পিতাই পুনৰ ইয়াৰ প্ৰতিদানত স্নেহ আৰু ভাৱনাৰ দুয়োডাল ৰছীক অন্তৰ আসন দি দোলনা সাজি সন্তানসকলক দি দিয়ে, এই দোলনাত সদায় দুলি থাকা।

*শ্লোগান:- নিজকে সকলো পৰিস্থিতিতে ম'ল্ড কৰি (খাপ খুৱাই) লোৱাজনেই হৈছে সঁচা গ'ল্ড (সোণ)।

!!ওঁ শান্তি!!

***